

BEYAZ SAYFA

Kültür – Sanat - Edebiyat

Defne UÇAR

ESKİLERİ ÖZLEDİM

Eskiden okullarda siyah önlüklü, beyaz yakalı çocuklar cıvıl cıvıl oynarlardı. Duygular saf ve temizdi. Çocuklar sokakta oynamaktan korkmazlardı. Oynayacak o kadar çok alanları vardı ki şimdiki gibi apartman önlerinde sıkışıp kalmazlardı.

Fırınlardaki ekmek kokuları tüm mahalleyi sarardı. Doğaldı çünkü ekmekler ve yemeğe doyamazdık. Hele de annelerimizin ekmeklere sürdükleri salça çok güzeldi. Evlerde televizyon bu kadar yaygın değildi. Herkes akşamları bir arada oturup radyo dinler, sohbet ederdi. Bezlerden bebek yapardı annelerimiz. Bugünkü gibi çok oyuncaklar yoktu. Topaçlarımız olurdu, misketlerimiz vardı renk renk. Akşam ezanı ile eve girerdik. Akşamları evimizde sobamızın üzerinde çayımız kaynar, kestanelerimizi pişirirdik. Ninelerimiz bizlere masallar anlatırdı. Bayramlarımız bir başkaydı. Milli bayramlarda haftalar öncesinden şiiirler ezberlenir, piyesler hazırlanır, halk oyunları hazırlanırdı. Okullarımızda herkes sınıfını en güzel şekilde süslerdi. Sınıflar arası yarışırđık ve en çok bayrağı kim asacak, kim daha güzel süsleyecek diye. Tertemiz kıyafetlerimizi giyip bayramları en güzel şekilde kutlardık. Dini bayramlarımızın heyecanı daha farklı olurdu. Sabah erkenden kalkılır, büyüklerimiz namazdan geldikten sonra bayramlaşılırdı. Biz çocuklar hiç korkmadan kapı kapı dolaşıp şeker toplardık.

Maalesef günümüzde bunları yaşayamıyoruz. Eski bayram coşkuları sokaklarda korkmadan yürümek, oynamak zorlaştı. Bunun en büyük sebebi geleneklerimizi çok hızlı bir şekilde yitirmemiz. Şimdi diyeceksiniz ki sen bunları nereden biliyorsun? Maalesef ben o güzel günleri yaşayamadım. Ancak ailemden duyduklarım, okuduklarımla bunları biliyorum. Yaşayamasam da o güzel günleri özleyorum. O günler daha sıcak geliyor. Kim bilir belki de o günler geri gelir. Ne dersiniz?

Nisa Nur LEVAZİM

İLKBAHAR

Haydi çıkalım dışarıya
Oynayalım, koşalım arkadaşlarımızla
Şarkı söyler, içimiz içimize sığmaz
Baharda kimse yerinde durmaz

Dilimizde şarkı, elimde çiçekler
Lale, gül, sümbül daha nice türler
Dile gelir tüm börtü böcekler
İyi ki geldin ilkbahar

Nice soğuk günler geçirip
Sobaların başına birikip
Uzun geceler geçirip
Ulaştık sana ilkbahar

Ağaçlar gelinliklerini giydi
Doğa süslenip püslendi
Herkes sevindi, neşelendi
İyi ki geldin ilkbahar

Ömer Faruk ERDOĞMUŞ

BEN BİR KALEM OLSAM

Ben bir kalem olsaydım eğer bir yazarın ya da şairin kalemi olmak isterdim. O anlam dolu satırları, sayfaları kitapları, eserleri benimle yazmalarını arzularđım. O şefkatli parmaklarıyla bana dokunduklarında sevinçten çılgına dönerdim herhalde. Ucumun kağıda her dokunduğunda benimle yazılmış olan bu eseri okuyacak kişileri düşünüyorum. Benimle yazılan her satırı okurken yeni dünyalar keşfettiklerini, bilgi denizinde yüzdüklerini hayal ediyorum.

Onların kalemliklerinde günlerce bekleyebilirdim. Çünkü bilirdim ki benim de sıram gelecek ve her ele alınışta işe yarama hissi beni mutlu edecek. Ucumun biteceğı zaman yaklaştıkça daha da mutlu olurđum. Çünkü ucum ne kadar azalmışsa o kadar yazmış ve o kadar da işe yaramışım demektir.

Bazen dudaklarının üzerine koyarlar. O zaman derin düşünceye dalarlar acaba ne yazsam diye? Ben de yine sabırla beklerdim ilhamlarının gelmesini. Siz de öyle yapmaz mıydınız? Biraz sonra belki birilerinin hayatını değiştirecek cümleleri, kelimeleri sizinle yazacaklar. Düşünmesi bile bende heyecan fırtınaları yaratıyor.

En sonunda artık işim bittiğimde huzurla sonumu beklerdim. Onca hayata dokunduktan, görevimi yapıp onca heyecan yaşadıktan sonra bir kenara çekilirim huzurla sonsuzluğa kavuşurdum. İşe yaramış olmanın huzuruyla...

**Esmâ SAFTER
GİZEMLİ İHTİYAR**

Sıcak ve bunaltıcı bir akşamüstüydü. Deniz kenarındaki yalıların panjurları hafif esen ılık rüzgârdan gıcırdayıp duruyordu. Hemen yan sokakta tarihi birçok harabe ev bulunuyordu. Çoğu iki katlı olan bu evlerin içleri tozdan geçilmiyordu. Çatılarının yarısı olmayan, artık işe yaramayan bu evlerde bile hala yaşayanlar vardı. Can ve köpeği Tazı da bu harabe evlerin birinde yaşıyordu. Bu iki dost, yaklaşık sekiz yıldır bu evde kalıyordu. Can'ın sağ ayağı, geçirdiği bir kazadan dolayı aksıyordu. Kendini bildi bileli anne babası yoktu. Yaklaşık altı ay önce geçirdiği ağır zatürreeden dolayı vefat eden Mehmet dedenin bakıp bu yaşa getirdiği Can, 12-13 yaşlarında temiz yüzlü, iyi kalpli, tatlı bir çocuktur. Şehir merkezindeki çarşıda getir götür işleri yaparak hayatta kalmaya çalışan Can'ın hayattaki tek tutanağı Tazı idi. Birlikte pek çok zorluğun üstesinden gelmişlerdi.

Yine bir gün pazarda iş ararken ihtiyar amca kendisine bir paket verdi ve : "Bu senin evlat." dedi. Can önce bunu teslim edilmesi gereken bir iş olarak düşündü. Ama paketin üzerinde ne bir adres vardı ne de yaşlı adam bir yer tarif etmişti. Tam nereye götüreceğini sormak için başını kaldırmıştı ki ihtiyar adam ortalıkta yoktu. Oraya buraya baktı, etraftaki esnaflara sordu ama yaşlı adamı gören olmamıştı. Paketin sağına soluna baktı. İçindekinin ne olduğunu tahmin etmeye çalıştı ama bir fikri yoktu. Paketi açmadan köhne ama onun için saray olan evinin yolunu tuttu. Eve gelince paketi öylece sokakta bulduğu sağ ayağının biri kırık olan sehpanın üzerine bıraktı. Yorulduğunu o an hissetti. Gün boyunca şehrin sokaklarını karış karış dolaşmıştı ve gerçekten çok yorulmuştu.

Kendini yatağının üzerine bıraktı. Karyola yine büyük bir gıcırtyla karşılaşmıştı kendisini. Gözlerini tavana dikti ve paketin içinde ne olduğunu düşünmeye başladı tekrar. Bir an açmak istedi ama kendisinin olmayan bir paketi açmamayı çok küçükken öğrenmişti. Daha doğrusu hayat ona çok acı bir tecrübeyle öğretmişti. Bu düşüncelerle uykuya dalmıştı Can. Sabah gözlerini açtığına güneş çoktan doğmuştu. Hemen toparlandı ve bir an önce çıkmak istiyordu. Çünkü bugün pazar kuruluyordu. Bugün şansı iyi giderse çok para kazanabilirdi. Koşar adımlarla evden çıktı. Pazar yerine geldiğinde bir yandan da gözü dünkü yaşlı adamı arıyordu. Birkaç ufak iş çıktı. İkinci taşıdığı sebze kasaları çok ağırdı. Zar zor taşıyordu ama başka da çaresi yoktu. İş bittikten sonra bir köşede dinlenmeye başladı. Bu arada karşıdaki kalabalığın içinde dünkü ihtiyar adamı gördü. Koşarak yanına gitti. İhtiyar adam elinde pazar filesi ve küçük bir paketle ağır ağır yürüyordu. Arkasından yetişti ve eliyle omzuna dokunarak : "Amca bakar mısın?" dedi. İhtiyar adam yavaş yavaş döndü ve yüzünde sıcak bir gülümsemeyle Can'a baktı. "Merhaba evlat. Nasılsın?" dedi. Can iyi olduğunu söyledi. Tam dünkü paketi soracakken ihtiyar adam sözünü kesti ve : "Evlat, şu küçük paketi de al." dedi. Can şaşkınlık içinde o paketi de aldı. Tam bu paketlerin içinde ne olacağını soracaktı ki bir çığlık koptu. Pazarın içinde kap kaç olayı yaşanmıştı. Orta yaşlı bir kadıncağz cüzdanını çarptırmıştı. Birkaç genç hırsızın peşinde koşmuştu ama nafile. Son zamanlarda ne de sık yaşanmaya başladı böyle işler diye düşünürken bir de baktı ki ihtiyar adam yine ortadan kaybolmuştu. Ve Can elinde yine içinde ne olduğunu bilmediği paketle baş başa kalmıştı. Şimdi ne yapacaktı? Zaten evdeki paketi açmamakta kararsız kaldığı, meraktan öldüğü yetmiyormuş gibi bir de bu paket çıkmıştı. Bir yanı aç gitsin, bitsin bu merak diyordu bir yanı da tüm gücüyle direniyordu. Bu savaştan yine Can'ın sağduyusu galip çıktı ve kendisine ait olmayan bir paketi açmadı. Akşama kadar birkaç iş daha çıktı. Can yükleri taşırken kafasında hep paket vardı. Acaba içinde kötü bir şey olabilir miydi? Bomba mesela. Ya da o gazetelerde okuduğu ve maalesef kendi gibi sokak çocuklarının da müptelası olduğu ama kendisinin nefret ettiği uyuşturucu olabilir. Sonra nur yüzlü ihtiyar adamın böyle şeylerle ne işi olabilir diye düşündü ve bomba olsaydı şimdiye kadar patlamaz mıydı? Hem bizim fakirhaneyi mi patlatacaklardı. Güldü kendi kendine ama aklında da soruları bir türlü atamıyordu. Artık güneş tepeden aşıyordu. Pazar esnafı toplanmaya başlamıştı. Herkesi bir akşam telaşı sarmıştı. Can, artık eve gitme vaktinin geldiğini anladı. Elinde gizemli paketle evin yolunu tuttu. Bu paketin de sağını solunu inceledi, salladı ama içindekinin ne olduğunu bir türlü kestiremiyordu.

Eve giderken bir ekmek ve biraz da peynir aldı. Bugünkü kazancı iyiydi. Tazı için de Kasap Nuri Amca'dan birkaç kemik aldı. Çok iyi adamdı Nuri amca. Çıkan kemikleri Tazı için biriktiriyordu. Bu arada Tazı'nın cinsi tazı değildi. Can, tazı gibi çok zayıf olduğu için takmıştı bu ismi ona. Eve geldikten sonra Tazı ile kendilerine ziyafet çektiler. Kendini bile aydınlatmada zorlanan lamba birden söndü. Anlaşılan yine elektrikler gitmişti. Ya da kapıda pamuk ipliğine bağlı kablo kopmuştu. Kalkıp bakmaya üşendi. El yordamıyla yatağını buldu ve yine o malum sesle yatağa uzandı: Gıcırtt! Hemen uykuya daldı. Hem çalışmaktan hem düşünmekten çok yorulmuştu.

Aradan birkaç hafta geçti. Can her gittiği yerde gözü yaşlı adamı aradı ama bulamadı. Tam ümidini kesmişti ki bir gün son model bir arabadan inen bir ihtiyar gördü. Bu adam ne kadar da benziyordu o ihtiyara. Gözlerini falan ovuşturdu. Olamazdı , ihtiyar adam son derece mütevazı giyiniyordu ama bu ihtiyar adam son derece şık bir takım elbise giymişti. Ama o gözler, o gülümseme, o bakış aynıydı. Bu o olmalıydı. Dayanamadı ve koştu yanına gitti. "Amca!" diye seslendi. İhtiyar adam sesin sahibini tanıdı. Yine her zamanki gibi yavaşça arkasına döndü. Evet bu kesinlikle oydu. Ama nasıl olurdu? Bu adam çok zengindi. Bir süre bakıştıktan sonra ihtiyar adam sessizliği bozdu : "Senden kurtulamayacak mıyız evlat?" dedi ve eliyle işaret ederek Can'ı yanına çağırdı. İhtiyar adam elini Can'ın omzuna attı ve ona her şeyi anlatacağını söyledi. Birlikte iş merkezine girdiler ama Can'ın kafasındaki sorular bitmek bilmiyordu. İçeri girdiklerinde sekreteri karşıladı bizi ve büyük bir ofise geçtik. İçerisi çok güzel döşenmişti. İhtiyar adam Can'a koltuğu göstererek oturmasını söyledi. Ve ihtiyar adam anlatmaya başladı. "Öncelikle bir şey sormak istiyorum. Paketleri açmadın değil mi?" Can hemen atıldı ve kekeleyerek "Hayır açmadım. İki de evde duruyor." dedi. İhtiyar adam gülümsedi ve "Tahmin etmişim. Öncelikle kendimi tanıtayım evlat. Ben Hakkı Osmanoğlu. Bu şirketin sahibiyim." Can araya girerek "Şu meşhur Osmanoğlu holding sizin mi?" diye sordu. İhtiyar adam gülümsedi ve evet dedi. Uzun uzun konuştular ve tekrar görüşmek üzere şaşkınlık içinde Can oradan ayrıldı.

Hakkı Bey çok zengin bir iş adamıydı ve kılık değiştirerek yoksul kimselere yardım ediyordu. Direkt para vermek yoksul kişileri üzeceğini düşündüğü için paket veriyordu onlara. Ama Can'dan kurtulamamıştı, yakalanmıştı işte. Kader onların yolunu hep kesiştirmişti. Can eve geldiğine hemen paketlerin başına geçti. Paketlerinin kendisinin olduğunu öğrenince gönül rahatlığıyla açabilirdi artık. Tazı da meraklanmıştı sanki. O da dikildi paketlerin başına. Paketlerin içinden Can'ın belki de ömrü boyunca göremeyeceği miktarda para vardı. Can ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Çünkü artık o da zengin sayılırdı.

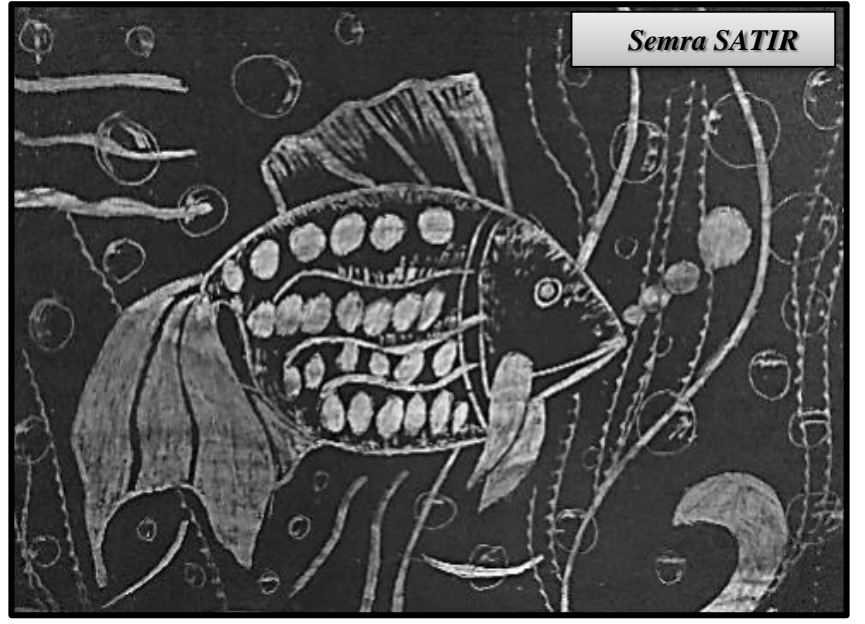
Gözlerimi acı içinde açtım. Hiçbir yerimi kımlıdatamıyordum. Bacaklarımdaki acı dayanılmazdı. Annem başucumdaki koltukta uyuyordu. Her taraf bembeyazdı. Tam kolumu kaldıracaktım ki koluma takılı kablolar vardı. Evet, hastanedeydim. Buraya nasıl gelmişim? Bana ne olmuştu? Ve en önemlisi bu bacaklarımdaki ağrı ne zaman dinecekti?

Zar zor anneme seslendim. Annem sevinç çığlıklarıyla bana sarılmaya başladı. Şükürler edip dualar okuyordu. Hemen hemşire ve doktorlara haber verdi. Doktor ve iki hemşire odaya gülerek girdiler. Doktorum : “ Çok şanslısın güzel kız, aramıza hoş geldin.” dedi. O zaman hatırlamaya başladım. En son okuldan çıkmış, acele ile seçmelere yetişmeye çalışıyordum. Tam o sırada hızla gelen kırımızı abayı son dakikada fark etmiştim. Fark ettiğimde de artık çok geçti. Acı bir fren sesi ve sonrasını hatırlamıyorum. Evet, şükürler olsun hayattaydım. Doktorum çok önemli bir kaza atlattığımı, verilmiş sadakam olduğunu söyledi. O an annemin evden her çıkışında arkamdan okuduğu dualar aklıma geldi. Canım annem, ne de çok endişelendi kim bilir? Bu arada babam da odaya girmişti. Kan lazım olabilir diye kan aramak için oradan oraya koşturmuş canım babam. Kan bankalarında yok muydu acaba? Kan bağışlamanın önemini bir kez daha anlamıştım. Kim bilir günde kaç kişi bu şekilde perişan oluyordu.

Birkaç gün daha hastanede kaldıktan sonra taburcu olduk. Ama hala ayaklarımı oynatamıyordum. Annemler yakında düzeleceğini söyledi. Çok kötü bir kaza atlattığımı ama en kısa sürede koşup voleybol oynayabileceğimi söyledi. Voleybol benim okumaktan sonraki tek tutkumdu. Kaza yapmadan önce de ilimizde bulunan kulübün seçmeleri vardı ve ona yetişmeye çalışıyordum. Bu seçmeleri kaçırmıştım ama olsun buna şükür.

Eve resmen ziyaretçi akını vardı. Evimiz misafirlerle dolup taşıyordu. Annem ikide bir gelip beni öpüp kokluyor ve ağlayarak çıkıyordu yanımdan. Babam da hep kaçacak gibi duruyordu yanımda. Sürekli kaçamak cevaplar, bir telaş içindeydi sanki. Bazen de öylece dalıp gidiyordu. Önceleri bir anlam veremedim bizimkilerin bu hareketlerine. Ta ki annemin Almanya'daki teyzemle konuşmalarını duyana kadar. Annem benim uyuduğumu düşünerek rahat konuşuyordu. Ama ağrılar beni uyutmamıştı ve konuşulanlara şahit oldum. O anı tarif edemem. İlk önce anlamadım ama artık hiç yürüyemeyeceğimi anlamaya başlayınca bağırarak ağlamaya başladım. Annem koşarak yanıma geldi. Konuşmaları duyduğumu anladı ve o da ağlamaya başladı. Evet artık ben bir engelli idim. Ve hiç yürüyemeyecektim.

Bu durumu kabullenmem kolay olmadı tabi. İlk önce kimseyle görüşmek istemedim. Hatta bir ara ölmeyi bile düşündüm. Ama zamanla alışıyor insan. Yavaş yavaş odamdan dışarı çıkmaya başladım. Tabi annemin yardımlarıyla. Annem beni kucaklıyor oturma odasına getiriyor, oradan sıkılırsam balkona çıkarıp sandalyeye oturtuyordu. Birkaç hafta böyle geçti. Okuldan da geri kalmıştım. Ama arkadaşlarımla içine böyle nasıl çıkardım? Ben ki okulun en gözde öğrencisi, kız voleybol takımının kaptanı, öğretmenlerinin göz bebeği... Bu şekilde okula gidersem arkadaşlarımla beni dışlayacağını, benimle alay edeceklerini düşündüm önce. Ama dedim ya insan alışıyor her şeye. Okula tekerlekli sandalye ile gittiğim ilk gün neredeyse bütün okul başıma toplandı. Herkes geçmiş olsun dileklerini sunuyordu. Bana o kadar yardımcı oldular ki etrafımda pervane gibi döndüler resmen. Öğretmenlerim beni kapıda karşıladılar. Müdür Bey ben gelmeden sınıfımızı değiştirmiş ve sınıfımızı benim de rahatça girip çıkabileceğim bir yere yani zemin kata taşımıştı. İlk gün korktuğum gibi geçmemişti. Ancak voleybol sahamızı ve beden eğitimi öğretmenimizi görünce içim cız etti. Artık çok sevdiğim voleybolu oynayamayacaktım. Ama olsun hayattaydım ve yaşamak her şeye rağmen güzeldi.

Derslerime daha çok çalışmaya başladım ve yazılılardan hep yüksek not aldım. Artık kendi kabıma sığamıyordum. Evet, yürüyemiyor olabilirdim ama benim bir şeyler yapmam lazımdı. O kadar hareketli bir kız bu tekerlekli sandalyeye bağlı kalamazdı. Düşündüm kendi kendime ne yapabilirim diye. Hayata böyle küsüp kalamazdım, üretmem lazımdı.

Ve yazdım... İçimden ne geçiyorsa yazmaya başladım. Öyküler, masallar, denemeler...Kendimi yazmaya verdim. Babamın aldığı bilgisayarın başında, saatlerce yazdım. Yazdıklarımı öğretmenlerime, dergilere, yerel gazetelere gönderdim. İlk önce pek ilgi görmese de yerel gazete ve dergilerde tek tük yazılarım çıkmaya başladı. Bu beni daha çok umutlandırdı ve devam ettim. Şimdi, ülkenin aranan yazarlarından biriyim. İşte böyle başladı benim yazarlık hikâyem. Yazarlığın yanında bulunduğum ilde Engelliler Derneği Başkanıyım. Okul okul, panel panel dolaşıyorum ve engelliğin bir engel olmadığını, insanın istediği takdirde her şeyi başarabileceğini anlatıyorum. Herkesin birer engelli adayı olduğunu hatırlatıyorum insanlara. Ve haykırıyorum herkese: “Asıl engelliler onları görmeyenlerdir.”

Nehir KAYNAMAZOĞU **DOSTLUK**

Sizce dostluk nedir? Sizi bilmem ama biri bana bunu sorsa “Bence dostluk, en iyi arkadaş, sırdaş, yol arkadaşı, bazen anne-baban, hüznün, sevgin kısaca her şeyin.” derdim. Dostluk çok güzel bir şey bence. Ama gerçek dostunu bulmak kaydıyla tabi. Bazı dost bildiklerimiz gerçek dostlarımız olamayabiliyor.

“Nasıl yani?” dediğinizi duyar gibi oluyorum. Her “dostum” diyen maalesef gerçek dostumuz olmuyor. Bazı dost sandıklarımız bizi sırtımızdan vurabiliyor, bizi yarı yolda bırakabiliyor. Peki gerçek dostumuzu nasıl anlayacağız? Şöyle anlatayım, gerçek dostlarımız sadece iyi günümüzde yanımda olmaz. İyi günümüzde adı üzerinde iyiyizdir ve ihtiyacımız yoktur o zaman herkes bizim yanımda olur. Ama zor güne düştüğümüzde çevremizde gerçek dostlar dışında kimse kalmaz. Onlar iyi gün dostudur ki bizim onlarla işimiz olmaz. Düştüğümüzde bizi kaldırmak için el uzatan, ağladığımızda başımızı yasladığımız, günün her saati rahatça çat kapı gidebildiğimiz ya da arayabildiğimiz, maddi manevi her türlü desteği verecek gerçek dostlardır işimiz. Dost dediğimiz kişi bizimle güler bizimle ağlar. Bizimle ağlamayıp sadece gülen kişi dostumuz değil olsa olsa yalnızca arkadaşımızdır. Dostumuz yeri geldiği zaman acı konuşur. Dost acı söyler sözünden de anlayacağımız üzere bizi yanlış yaptığımız yerde uyarır, bize ışık olup yön gösterir.

Atalarımız ne güzel demiş : “Dost kara günde belli olur.” Onun için dostlarımızı iyi seçmeliyiz. Bizi koruyan, kollayan, her türlü durumda bizim yanımda olanları dost edinmeliyiz ve onlara biz de öyle davranmalıyız. Maalesef günümüzde gerçek dostların sayısı gittikçe azalıyor. Onların kıymetini bilelim. Gerçek dost olmak ve bulmak ümidiyle...

Zeynep GÖRGÜLÜ O HEP GÖNLÜMÜZDE

Hüzün günüydü o gün
Bu hazineyi bize veren gitmişti.
Üzülmemeliydi kimse çünkü
O hep gönlümüzde yaşayacaktı.

İlan etmişti Cumhuriyet'i
Getirmişti bize hürriyeti
Gök gözleri, sarı saçlarıyla
O hep gönlümüzde yaşayacaktı.

Gönlümüze taht kurmuştu.
Çocuklara sevgisiyle, büyüklere saygısıyla
Tek amacı vatani kurtarmaktı
O hep gönlümüzde yaşayacaktı.

Kara bulutlar çökmüş gökyüzü ağlıyordu
Göz yaşları sele karışıyordu
Veriyordu ajanslar kara haberi
Ama o hep gönlümüze yaşayacaktı.

Şevval YAZICI CESUR CEYLAN

Merhaba, ben dağlarda gezen küçük bir ceylanım. Henüz üç yaşındayım. Ailemler birlikte ormanın derinliklerinde, masmavi bir derenin kenarında yaşıyoruz. Çok güzel, kahverengi ipek gibi tüylerim var. Çok güzel de bir yuvam var. Çok şirin, içimizi ısıtan küçük ama bizim için kocaman bir dünya olan bir yuva. Evimizin kenarında birbirinden leziz otlar var. O leziz otları yedikten sonra evimizin yanında uzanan o buz gibi dereye kana kana su içiyoruz. Kısaca ailemle yuvada çok mutlu mesut bir hayatım var.

Bir gün canım çok sıkıldı ve annemde izin alarak ormanın içlerinde dolaşmaya çıktım. Annem önce tek başıma göndermek istemese de geç kalmayacağımı söyleyerek onu ikna etmeyi başardım. Ormanın iç bölgelerinde farklı ağaç ve otlara bakarak ilerliyordum. O kadar dalmışım ki evden oldukça uzaklaşmışım. Sonra birden karşıma kurt çıktı. Aslında daha önce hiç kurt görmemişim. Annemin anlattıkları geldi aklıma. İri dişleri olan, pörtlek gözlü kocaman ağızlı... işte tam da tarife uyuyordu. İlk başta çok korktum, bir an bana saldıracağını düşündüm. Ama sonra kurdun yüzündeki ifade birden değişti. O korkunç kurt gitmiş yerine üzgün, dokunsan ağlayacak bir kurt gelmişti. Kurt birden benimle konuşmaya başladı. Sonradan anladım ki benimle konuşan kurt bir anne kurttu. Anne kurt: "Lütfen yavrumu bulmama yardım et." dedi ağlamaklı bir sesle. İlk başta şüphelenmişim acaba beni kandırarak yanına çekmeye mi çalışıyor diye. Ancak baktım ki anne kurt gerçekten ağlıyordu. Koşarak yanına gittim. Anne kurt ilerdeki bir çukura yavrusunun düştüğünü ve onu çıkaramadığını söyledi. Anne kurtla birlikte hemen çukurun yanına gittik. Gerçekten boz bir yavru kurt çukurun içinde çaresizce duruyordu. Zavallı yavru kurt çok korkmuştu. Acaba nasıl oradan çıkarırız diye düşünmeye başladım. Aklıma hemen evde ailemle oynadığımız bir oyun geldi. Oyunda bir iple birbirimiz çekmeye çalışıyorduk ve bu oyunda oldukça başarılıydım. Ama ormanın ortasında ipi nereden bulacaktık?

Bir anda gözüme ağaçlardan sarkan sarmaşık takıldı. Anne kurda o keskin dişleri ile sarmaşığı koparmasını söyledim. Anne kurt tek ısırıkla sarmaşıkla kopardı. Sonra sarmaşığın ucunu çukurun içine sarkıttık. Ancak yavru kurt ağzı ile sarmaşığı sıkıca tutamıyordu. Sonunda çukura inmeye karar verdim. Zor da olsa çukura indim ve yavru kurdu sarmaşığa sardım. Anne kurt yavrusunu çekti. Sıra bana gelmişti ama o anda bir silah sesi duyuldu. Anne kurt yavrusunu kaptığı gibi oradan hızla uzaklaştı. Gelen avcıydı. Ben ise orada çaresizce kalmışım. Ya avcı beni burada görüp yakarlarsa?..

Vakit de oldukça geç olmuştu ve ailesi merak ederdi. Ne yapacağımı şaşırılmış sessizce çukurun köşesine sindi. Kendi kendine çok kızdı. Ne vardı ki yuvasından uzaklaşacak? Hem annesi dememiş miydi yabancılarla konuşma, tanımadığın insanlara güvenme diye? Köpek ve ayak sesleri uzaklaşmaya başlamıştı. Anlaşılan başka yöne gidiyorlardı. Ama buradan nasıl çıkacaktı? Hava da kararmaya başlamıştı. Tam o sırada yukarıdan bir sarmaşık atıldı aşağı. Kafamı kaldırıp baktığımda anne kurdu görmüştüm. Anne kurt dönmüştü. Hemen sarmaşığa tutunarak yukarı çıktım. Çıktığımda bir de ne göreyim? Etrafımda onlarca kurt vardı. Bir an korktum ama anne kurt yanıma yaklaşarak: "Dostum korkmana gerek yok. Bizden sana zarar gelmez. Bana kızdığının farkındayım ancak seni tek başıma çekemeyeceğimi anladım ve avcının da yaklaştığını fark edince fazla zamanımızın olmadığını anladım. Avcıyı farklı yöne çektim ve izimi kaybettirdikten sonra arkadaşlarımı da alıp yardımına geldim. Kusura bakma geciktim." Ne diyeceğimi şaşırıldım. Önce kendime kızdım. Bu kadar ön yargılı olmamam gerekirdi. Sonra sevinç göz yaşlarıyla kurda sarıldım.

Kurt ve arkadaşlarının eşliğinde kestirme yollardan hızla eve gittik. Babam ve annem bu kadar kurdun karşısında görünce şaşırıldı önce ama olanları tek tek anlattım. Babam anne kurda ve arkadaşlarına teşekkür etti. Anne kurt ise "Asıl ben teşekkür ederim. Yavrunuz olmasaydı yavrumu o çukurdan çıkaramazdım. Avcı da bizi kısıvrak yakalardı. Size minnettarım." dedi çevik bir hareketle gözden kayboldu. Anne ve babamın yanına sokuldum ve onlardan tekrar özür diledim. Babam bu cesur hareketimden dolayı alnımdan beni öptü ama daha dikkatli olmamı söyledi. Ben ve ailem yuvamızda mesut hayatımıza devam ettik.

İMTİYAZ SAHİBİ

Mehmet TEKİN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Yaşar ÇALIŞIR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Sema DEMİRCİ

GÖRSEL DANIŞMAN

Miraç ÖMÜR

YAYIN KURULU

Fatih KARAKÜTÜK

Yaşar ÇALIŞIR

Münüre EKİNCİ

OKUL ADRES TELEFON

YILDIRIM BEYAZIT ORTAOKULU

Yıldırım Beyazıt Mah. Fatih Sok. NO:2/A Blok

ÇUBUK/ANKARA Tel: 0312 838 48 05